

* * *

А наш тато – наче журавель,
Що гніздечко вкрив своє крилом,
Щоб учора, завтра і тепер
Журавлятам затишно було.

Журавлиху ніжно пригорнув –
Захища від холоду й пільми,
Сам же ні на хвилику й не заснув,
Повернувшись до вітрів грудьми.

Мій коханий, дякую тобі
За тепло, яке ти зміг нам дати,
Що ніколи смутку чи журби
Не пускаєш до своїх дівчаток.

Будь сто років з нами й коло нас,
Пригортай і далі нас крильми,
Будь щасливим, дужим повсякчас,
Бо з тобою лиш щасливі ми.

* * *

Босими ніжками до ялинки...
Що там? Чи лялька, чи мандаринки?
Чи приліта Дід Мороз з України
І до тих діток, що на чужині?

Вчора до нього листа я писала,
Щиро Дідусю про все розказала,
Що б я насправді хотіла за диво,
Щоби була і весела, й щаслива.

Хочу, аби у моїй Україні
Врешті скінчилися злидні і війни,
Було б не треба мамі і тату
Кращої долі деінде шукати.